

Spade & Archer

Samuel Spade avea fața prelungă și osoasă, iar bărbia lui proeminentă forma un „v” sub un altul, mai flexibil, al gurii. Nările înguste alcătuiau un alt „v”, mai mic. Avea ochii aurii-cenușii, dispuși perfect orizontal. Motivul „v-ului” se regăsea și în forma sprâncenelor groase, ce porneau de la două riduri aflate deasupra nasului coroiat, iar părul șaten-deschis îi creștea dintr-un anume punct de pe fruntea teșită și înaltă. Oarecum agreabil, arăta ca un diavol blond.

— Da, scumpo? îi zise lui Effie Perine.

Era o față slăbuță, înaltă și bronzată, iar rochia cafenie din lână subțire i se lipise de trup, cum se lipesc hainele ude. Avea ochii căprui și jucăuși, pe un chip băiețos și senin. Închise ușa în urma ei, se rezemă de ea și spuse:

— Vrea să te vadă o fată. O cheamă Wonderly.

— O clientă?

— Cred că da. Oricum, o să vrei s-o vezi: e trăsnet.

— Ad-o încoace, draga mea, zise Spade. Ad-o încoace.

Effie Perine deschise iar ușa, o împinse spre secretariat și rămase cu o mână pe clanță, zicând:

— Vreți să intrați, domnișoară Wonderly?

— Vă mulțumesc, zise o voce atât de încet, încât doar faptul că articulase clar cuvintele le făcu inteligibile, și pe ușă intră o tânără.

Înaintă încet și precaut. Ochii ei de un albastru-cobalt îl priveau pe Spade cu sfială și curiozitate. Era înaltă și zveltă, iar mișcărilor ei grațioase nu păreau să formeze niciun unghi

ascuțit. Avea trupul drept și sânii ridicați, picioarele lungi, mâinile și tălpile mici. Purta două nuanțe de albastru pe care le alesese pentru că i se asortau cu ochii. Părul, ale cărui bucle ieșeau din pălăria albastră, era roșu-închis, iar buzele pline, de un roșu-aprins. Dinții albi îi străluceau în semiluna pe care o alcătuia zâmbetul ei timid.

Spade se ridică, se înclină și mâna lui cu degete groase făcu un gest spre fotoliul de stejar de lângă biroul său. Avea peste un metru optzeci. Era adus de umeri și din cauza asta trupul lui arăta aproape comic – la fel de îngust din față și din profil –, iar haina cenușie, abia călcată, stătea pe el ca pe gard.

— Vă mulțumesc, spuse șoptit domnișoara Wonderly, la fel de încet ca prima oară, și se așeză pe marginea fotoliului de lemn.

Spade se trânti în fotoliul său rotativ, se răsuci la nouăzeci de grade pentru a fi cu fața spre ea și zâmbi politicos, fără să-și dezlipească buzele. Toate „v-urile“ de pe chip i se alungiră și mai tare. Prin ușa închisă se auzeau păcănitul, clopoțelul și huruitul vag al mașinii de scris la care bătea Effie Perine. Undeva într-un birou învecinat, un aparat electric vibra monoton. Pe biroul lui Spade, o țigară strivită ardea încet într-o scrumieră de alamă plină de chiștoace ale altor țigări strivite. Fulgi zimțați și cenușii de scrum de țigară acopereau sugativă, hârtiile și blatul galben al biroului. O fereastră cu draperii galben-ocru, care dădea spre curte, era deschisă cam douăzeci și ceva de centimetri și lăsa să intre în încăpere un curent de aer cu vag miros de amoniac. Scrumul de pe birou tresălta și dansa în curent.

Domnișoara Wonderly se uita la acel dans al scrumului cu neliniște în privire. Era așezată chiar pe marginea fotoliului. Avea tălpile lipite de podea, de parcă tocmai ar fi vrut să se ridice. Mâinile ei, în mănuși negre, țineau strâns în poală o poșetă mică și neagră.

Spade se lăsă pe spate în fotoliu și întrebă:

— Acum spune-mi, domnișoară Wonderly, ce pot face pentru tine?

Fetei i se tăie răsuflarea și îl privi. Înghiți în sec și zise grăbită:

— Ați putea... m-am gândit că... eu... adică...

Apoi își mușcă buza de jos cu dinții strălucitori și nu mai spuse nimic. Doar ochii ei întunecați de spaimă mai vorbeau acum, rugători.

Spade zâmbi și încuviință ca și cum ar fi înțeleș-o, dar plin de curtoazie, de parcă nu era vorba despre nimic serios. Zise:

— Ce-ar fi să-mi spui totul, de la început, și pe urmă vedem ce putem face. Ia-o de la începutul începutului.

— Adică de la New York.

— Da.

— Nu știu unde l-a cunoscut. Adică nu știu unde anume în New York. E cu cinci ani mai mică decât mine – are doar șaptesprezece ani – și nu aveam aceiași prieteni. Nu cred c-am fost vreodată atât de apropiate cât trebuie să fie surorile. Mama și tata sunt în Europa. Asta i-ar ucide. Trebuie neapărat s-o găsesc înainte de întoarcerea lor.

— Da, zise el.

— Se întorc pe întâi, luna viitoare.

Spade se lumineă brusc la față.

— Înseamnă că avem două săptămâni.

— N-am știut ce-a făcut până n-am primit scrisoarea ei. Am fost înnebunită.

Îi tremurau buzele.

Mâinile ei frământau frenetic poșeta neagră din poală.

— Mi-era prea teamă să mă duc la poliție, gândindu-mă că a făcut ceva de genul ăsta, dar spaima că a pățit ceva mă tot îndemna să mă duc. N-aveam la cine să merg, să cer un sfat. Nu știam ce să fac. Ce puteam face?

— Nimic, firește, zise Spade. Și pe urmă spui că a venit scrisoarea ei?

— Da, și i-am trimis o telegramă, i-am zis să vină acasă. Am trimis-o la post-restant, aici. Era singura adresă pe care mi-a dat-o. Am așteptat o săptămână întreagă, dar n-a venit niciun răspuns, niciun cuvânt de la ea. Iar ziua în care se-ntorc mama și tata e tot mai aproape. Așa că am venit la San Francisco, s-o gălesc. I-am scris că vin. N-ar fi trebuit să fac asta, așa-i?

— Poate că nu. Nu e mereu ușor să știi ce să faci. Deci n-ai găsit-o?

— Nu, n-am dat de ea. I-am scris că mă duc la St. Mark și am implorat-o să vină să discutăm chiar dacă n-are de gând să se întoarcă acasă cu mine. Însă n-a venit. Am așteptat trei zile și ea n-a venit, nu mi-a trimis nici măcar un mesaj, de niciun fel.

Spade clătină din capul său blond de diavol, se strâmbă compătimator și strânse și mai tare din buze.

— A fost groaznic, zise domnișoara Wonderly, încercând să zâmbească. Nu puteam să stau așa, pur și simplu așteptând, fără să știu ce i s-a întâmplat, ce i s-ar putea întâmpla.

Tânăra renunță să mai încerce să zâmbească. Se cutremură.

— Singura adresă pe care o aveam era cea de la post-restant. I-am mai scris o scrisoare, și ieri după-masă m-am dus la poștă. Am stat acolo până după lăsarea întunericii, însă n-am văzut-o. În dimineața asta m-am dus iar și tot n-am văzut-o pe Corinne, dar l-am văzut pe Floyd Thursby.

Spade încuviință din nou. Chipul i se destinse. Grimasa îi fu înlocuită de o privire ce trăda atenție maximă.

— N-a vrut să-mi spună unde e Corinne, continuă ea deznădăjduită. N-a vrut să-mi spună nimic, doar că e bine și fericită. Însă cum aş putea crede așa ceva? Sunt doar niște vorbe pe care mi le-ar spune oricare ar fi adevărul, nu-i așa?

— Sigur, fu de acord Spade. Dar ar putea fi adevărat.

— Sper că e. Sper din tot sufletul! exclamă ea. Însă nu mă pot întoarce acasă așa, fără ca măcar s-o fi văzut, fără să fi vorbit cu ea măcar la telefon. El n-a vrut să mă ducă la ea. A zis că ea nu vrea să mă vadă. Nu pot să cred așa ceva. Mi-a promis că-i spune că m-a întâlnit și c-o s-o aducă să mă vadă – dacă ea o să vrea – în seara asta, la hotel. A zis că știe că n-o să vrea. A promis că vine el, dacă ea nu vrea. A zis...

Când se deschise ușa, tânăra tăcu, ducându-și mâna la gură, speriată.

— Vai, scuzați-mă!

Bărbatul care deschisese ușa făcu un pas, își scoase grăbit pălăria maro de pe cap și dădu să iasă.

— E în regulă, Miles, îi spuse Spade. Intră. Domnișoară Wonderly, el e domnul Archer, partenerul meu.

Miles Archer intră iar în birou, închizând ușa în urma lui, își înclină capul în semn de salut și îi zâmbi domnișoarei Wonderly, apoi încropi un vag gest de politețe cu pălăria din mână. Era un bărbat de înălțime medie, bine clădit, cu umerii lați și ceafa lată, cu fața jovială și roșie, cu maxilarele puternice și câteva fire albe în părul tuns foarte scurt. Părea să fi depășit vârsta de patruzeci de ani cu același număr de ani cu care Spade depășise treizeci.

Spade zise:

— Sora domnișoarei Wonderly a fugit din New York cu un tip pe nume Floyd Thursby. Sunt aici amândoi. Domnișoara Wonderly a vorbit cu Thursby și au întâlnire diseară. Poate c-o s-o aducă și pe sora ei cu el. Dar cel mai probabil n-o să se întâmple asta. Domnișoara Wonderly vrea să-i găsim sora, s-o scăpăm de sub influența lui și s-o trimitem acasă.

Se uită la domnișoara Wonderly.

— Am dreptate?

— Da, zise ea abia inteligibil.

Stânjeneala, pe care zâmbetele, încuviințările și asigurările verbale afabile ale lui Spade abia i-o împrăștiaseră, îi aduse

iar o nuanță trandafirie în obraji. Se uită la poșeta din poală și se jucă stresată cu ea, cu un deget înmănușat.

Spade îi făcu cu ochiul partenerului său. Miles Archer mai înaintă câțiva pași și rămase postat în colțul biroului. Se uită atent la fata cu privirea plecată spre poșetă. Ochii lui mici și căprui o cântăriră îndrăzneț, coborând de la chipul aplecat până la picioare și-napoi. Apoi se uită la Spade și un fluierat mut de apreciere.

Spade ridică două degete de pe brațul fotoliului, într-un scurt gest de avertisment, și zise:

— N-ar trebui să întâmpinăm nicio problemă. Numai că diseară, când pleacă de la hotel, trebuie să punem pe cineva să-l urmărească și să nu-l scape din ochi până când ne conduce la sora ta. Dacă vine și ea cu el și o convingi să se întoarcă acasă, cu atât mai bine. Altfel, dacă nu vrea să-l părăsească după ce o găsim, ei bine, o să găsim o cale să rezolvăm situația.

— Mda, zise Archer.

Avea glasul puternic și aspru.

Domnișoara Wonderly ridică grăbită privirea spre Spade și între sprâncene îi apărură cute de îngrijorare.

— Vai, dar trebuie să aveți grijă!

Vocea îi tremura ușor, iar buzele ei rosteau cuvintele cu o spaimă pripită.

— Mi-e o frică de moarte de el, de ce poate să facă. Ea e atât de tânără și faptul c-a adus-o aici din New York e ceva atât de serios... N-ar putea... n-ar putea... să-i facă ceva?

Spade zâmbi și bătu ușor în brațele fotoliului său.

— Lasă asta în seama noastră, spuse. O să știm noi cum să procedăm cu el.

— Dar n-ar putea? stăruie ea.

— E foarte posibil, aprobă Spade cu aerul unui judecător. Totuși, poți să ai încredere că ne vom ocupa noi de asta.

— Am încredere în dumneavoastră, spuse ea cu toată convingerea, însă vreau să știți că e un individ periculos.

Sincer vorbind, îl cred în stare de orice. Nu cred c-ar ezita să... s-o omoare pe Corinne dacă ar crede că asta l-ar salva. Nu credeți că ar putea face asta?

— Nu l-ai amenințat, așa-i?

— I-am spus că tot ce vreau e ca ea să ajungă acasă înainte să vină mama și tata, așa încât ei să nu știe niciodată ce-a făcut. I-am promis că n-am să le spun niciun cuvânt dacă mă ajută, iar dacă n-o face, cu siguranță tata o să aibă grijă să fie pedepsit. Dar... dar nu prea cred că m-a crezut.

— Ar putea să mușamalizeze situația însurându-se cu ea? întrebă Archer.

Fata se îmbujoră și răspunse cu un glas tulburat:

— Are nevastă și trei copii în Anglia. Corinne mi-a spus asta în scrisoare, ca să-mi explice de ce a fugit cu el.

— Așa se întâmplă de obicei, deși nu întotdeauna e vorba de Anglia, zise Spade, apoi se aplecă în față ca să ia un creion și un blocnotes. Cum arată?

— Să tot aibă treizeci și cinci de ani și e la fel de înalt ca dumneavoastră, și ori e măsliniu de felul lui, ori destul de bronzat. Are părul negru și sprâncene groase. Vorbește destul de tare și te intimidează și are un fel de a fi agitat și iritabil. Lasă impresia că e... că e violent.

Spade, care scria în carnet, întrebă fără să ridice privirea:

— Ce culoare au ochii lui?

— Albaștri-cenușii și apoși, deși nu la modul care să lase impresia de slăbiciune. Și – a, da – are o despicătură pronunțată în bărbie.

— E slab, de talie obișnuită sau corpolent?

— Destul de athletic. Are umerii lați și merge extrem de drept, are ceea ce s-ar putea numi ținută militară. Când l-am văzut de dimineață, purta un costum gri-deschis și o pălărie gri.

— Cu ce se ocupă? întrebă Spade lăsând creionul jos.

— Nu știu, zise ea. Habar n-am.

— La ce oră vine să te vadă?

— După ora opt.

— Foarte bine, domnișoară Wonderly, o să avem pe cineva acolo. Ne-ar ajuta dacă...

— Domnule Spade, ați putea veni dumneavoastră sau domnul Archer? Întrebă ea și-și uni mâinile într-un gest implorator. V-ați putea ocupa de caz unul dintre dumneavoastră? Nu vreau să spun că cel pe care-l veți trimite nu ar fi capabil, dar – vai! – mi-e atât de teamă de ce ar putea păți Corinne. Mi-e frică de el. Ați putea? Aș... aș fi de acord să plătesc mai mult, firește.

Își deschise poșeta cu degete nervoase și puse două bancnote de o sută de dolari pe biroul lui Spade.

— E suficient?

— Îhâm, zise Archer, o să mă ocup personal.

Domnișoara Wonderly se ridică și-i întinse impulsiv o mână.

— Mulțumesc! Mulțumesc! exclamă, după care îi întinse mâna lui Spade, repetând: Mulțumesc!

— Pentru puțin, zise Spade, fără s-o lase să termine. Ne face plăcere. O să ne ajute dacă fie vă vedeți cu Thursby jos, fie vă lăsați văzută, în holul de la intrare, în compania lui.

— Așa am să fac, promise ea și le mulțumi din nou celor doi parteneri.

— Și nu vă uitați după mine, o preveni Archer. O să fiu acolo.

Spade porni spre ușa agenției alături de domnișoara Wonderly. Când se întoarse la biroul lui, Archer dădu din cap către bancnotele de o sută de dolari.

— Pică la fix, mormăi el încântat, apoi luă una, o împături și o băgă în buzunarul de la vestă. Și aveau surori în poșetă.

Spade băgă cealaltă bancnotă în buzunar înainte să se așeze. Apoi spuse:

— Am o rugăminte, nu te sparge prea tare în figuri. Ce părere ai de ea?

— E o bucățică pe cinste! Auzi la el, să nu mă sparg în figuri.

Archer pufni în râs, înveselit subit.

— Poate că tu ai văzut-o primul, Sam, dar eu am vorbit primul.

Își vârî mâinile în buzunarele de la pantaloni și se balanșă pe călcâie.

— O s-o joci pe degete, știi precis, zise Spade și zâmbi feroce, dezvelindu-și toți dinții, de la un capăt la altul. Ai minte, știi că ai.

Începu să-și ruleze o țigară.